

Arrest

nr. 321 529 van 12 februari 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Bruno VAN OVERDIJN
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 30 januari 2025.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van , waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VAN OVERDIJN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaat T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 19 december 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Na afname van de vingerafdrukken werd vastgesteld dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Zweden op 16 september 2015 en op 22 maart 2023. Op 10 januari 2025 werd aan de Zweedse autoriteiten een verzoek tot terugname gericht. Op 15 januari 2025 stemde Zweden in met het verzoek overeenkomstig artikel 18.1 (d) van de Verordening 604/2013 van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna: de Dublin III-Verordening). Op 31 januari 2025 werd een beslissing genomen tot

weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam: A(...)

voornaam: I(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Talawa Barfak

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zweden (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A(...), I(...), verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan is, diende op 19.12.2024 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. De betrokkene legde daarbij een kopie van zijn taskara voor met nummer 4644159, afgegeven op 01.05.2023 (11.02.1402 in Afghaanse kalender) in Baghlan. De betrokkene stelt dat hij zijn originele taskara aan de Zweedse autoriteiten gaf en dat hij dit niet terugkreeg.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoonde dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Zweden op 16.09.2015 en op 22.03.2023. De betrokkene werd in verband met zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 09.01.2025.

De betrokkene verklaart verloofd te zijn met A(...), M(...), ongeveer 18 jaar en geboren in Tawlawa Barfak, Afghanistan. De betrokkene verklaart geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaart dat zijn verloofde erkend vluchteling in België is. De betrokkene verklaart daarnaast geen familieleden in België te hebben. Verder stelt hij dat zijn moeder, stiefvader en twee meerderjarige broers, een meerderjarige zus en een minderjarige zus zich in Duitsland bevinden.

De betrokkene stelt Afghanistan verlaten te hebben in de zomer van 2015 en door Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar Zweden gereisd te zijn. De betrokkene verklaart in september 2015 in Zweden aangekomen te zijn. De Eurodac-resultaten tonen aan dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming in Zweden indiende op 16.09.2015 en op 22.03.2023. De betrokkene verklaart tot in november 2024 in Zweden verbleven te hebben. Vervolgens verklaart hij in november 2024 door Duitsland naar België gereisd te zijn. De betrokkene kwam naar eigen zeggen in België aan op 25.11.2024.

Op 10.01.2025 werd een verzoek gericht aan de Zweedse instanties om de betrokkene terug te nemen. Op 15.01.2025 erkenden de Zweedse instanties ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Ze verzoeken de betrokkene over te dragen via de Arlanda luchthaven in Stockholm.

De Zweedse instanties erkenden ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene over te nemen conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Zweden.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens

(EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aanmerkelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). Zweden is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Zweedse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het komt aan de betrokkene toe aanmerkelijk te maken dat in Zweden sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom zij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene stelt een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat zijn verloofde in België woont als erkend vluchteling. De betrokkene uit om dezelfde redenen bezwaar tegen een overdracht aan Zweden. Hij stelt te willen trouwen met zijn verloofde en dat hij in Zweden geen toekomst heeft. Hij stelt dat hij in Zweden correct behandeld werd, maar dat hij er tweemaal een negatieve beslissing kreeg omtrent zijn verzoek om internationale bescherming. Hij stelt dat de Zweedse overheid geen erkenning heeft aan Afghanen.

Op 29.01.2025 ontvingen onze diensten van de advocaat van de betrokkene een schrijven waarin de toepassing van de soevereiniteitsclausule wordt verzocht en dus wordt gevraagd dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door België zou worden behandeld. De advocaat van betrokkene brengt een aantal bezwaren aan tegen een overdracht aan Zweden. Verder in deze beslissing gaan we dieper in op de aangehaalde punten.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij een verzoek om internationale bescherming in België indiende omdat zijn verklaarde partner hier woont en erkend vluchteling is in België. Hij heeft de intentie met haar te huwen en wil met haar een leven uitbouwen in België. Betrokkene verklaarde dat hij een relatie startte met zijn partner toen hij zelf nog in Zweden verbleef en dat hij haar nog niet kende toen hij in Afghanistan woonde en dat hij sinds negen maanden een relatie met haar heeft. De partner verbleef bij het starten van de relatie in België. We merken op dat de partner van de betrokkene niet kan worden beschouwd als gezinslid in de zin van artikel 2(g) van Verordening 604/2013 dat een definitie geeft van wie gezien kan worden als een gezinslid en die beperkt is tot de gezinsleden voor zover deze deel uitmaken van het gezin zoals het in het land van herkomst bestond en waaruit voortvloeit dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen die reeds in het land van herkomst een gezin vormden, verplicht moeten worden samengehouden. We benadrukken dat betrokkene zijn verklaarde partner heeft leren kennen in België en zij elkaar niet kenden en geen relatie hadden in hun land van herkomst. Gegeven het feit dat Zweden reeds zijn akkoord gaf om verantwoordelijkheid voor het verzoek tot internationale bescherming van betrokkene onder artikel 18(1)d op te nemen, zijn de artikels 9 en 10 niet van toepassing en is in deze geen verantwoordelijkheid weggelegd voor België. Verder dient nog te worden opgemerkt dat indien betrokkene zijn verklaarde partner wenst te komen vervoegen, hij daarvoor de voorziene procedure betreffende gezinshereniging kan volgen. Het vragen van internationale bescherming om bij zijn partner te kunnen blijven wordt gezien als een oneigenlijk gebruik van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Deze procedure heeft immers tot doel om met de toepassing van de Vluchtelingenconventie van Genève bescherming te bieden aan mensen die hun land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, zijn ontvlucht en dit omwille van één van de motieven van de Vluchtelingenconventie of om mensen

bescherming te bieden die in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013– de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Zweden verantwoordelijk werd bevonden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Zweden voor zover ons bekend tot op heden geen verzoek richtte aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van zijn partner om als verantwoordelijke lidstaat op te treden voor de behandeling van het verzoek van betrokkene met toepassing van artikel 17(2) en dit met het oog op de hereniging uit humanitaire overwegingen van de gezinsleden van een in het land van herkomst nog niet gevormd gezin. Daarnaast bepaalt Artikel 16(1) dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Uit het dossier blijkt nergens dat de betrokken personen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Er wordt tevens geen afhankelijkheidsrelatie tussen beide partners aangetoond. We merken verder op dat bij een overdracht onder toepassing van artikel 18(1)d aan Duitsland als verantwoordelijke lidstaat de verzoeker de kans zal krijgen alle elementen neer te leggen die pleiten voor een toepassing van artikel 17(2) met het oog op een verzoek gericht aan de lidstaat waar zijn partner verblijft om op te treden als verantwoordelijke lidstaat met de bedoeling familierelaties te herenigen op humanitaire gronden, in bijzonder de erkenning van en het behoud van een familieband die niet bestond in het land van herkomst.

Betreffende de mogelijke beschouwing dat een overdracht aan Zweden een inbreuk zou betekenen op art. 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) moet worden bekeken of er ook sprake is van een effectief bestaand gezinsleven en of een tijdelijke onderbreking van dit gezinsleven proportioneel is in verhouding tot de belangen van het gezin, het samen uitbouwen van een stabiele toekomst. In Afghanistan is nooit sprake geweest van een gezamenlijk gezinsleven. De betrokkene begon een relatie met zijn verklaarde partner terwijl hij in Zweden verbleef. De betrokkene verblijft momenteel in een opvangcentrum, zijn verklaarde partner woont volgens betrokkene bij haar familie. De betrokkene woont op geen enkel moment samen met zijn partner op hetzelfde adres. Op grond van deze vaststellingen én de bovenvermelde wettelijke bepalingen besluiten we dat in dit geval niet kan worden gesproken van een duurzaam en stabiel gezinsleven in één van de lidstaten dat in die mate verankerd is dat een tijdelijke onderbreking ervan door een overdracht aan Zweden en desgevallend vermeerderd met de duur om een formele gezinshereniging te voltrekken onder de Dublin verordening geen inbreuk is van artikel 8 van het EVRM.

De betrokkene stelt dat hij in Zweden goed behandeld werd, maar dat hij er wel een negatieve beslissing kreeg. De advocaat van de betrokkene stelt dat een terugkeer van de verzoeker naar Zweden leidt tot een risico van indirect refoulement naar zijn land van herkomst terwijl de betrokkene behoort tot een minderheid in Afghanistan.

De Zweedse instanties stemden met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. Dit artikel stelt: “de lidstaat is verplicht: (...); d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”.

We verwijzen hier ook naar de toepassing door de lidstaat van artikel 18(2): “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

Het akkoord tot terugname onder artikel 18(1)d toont aan dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene werd afgewezen door de bevoegde autoriteiten in Zweden. Het impliceert evenwel dat betrokkene na overdracht aan Zweden op hun grondgebied de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen bij de autoriteiten van Zweden. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Zweden zal dit verzoek inhoudelijk onderzocht en behandeld worden door de bevoegde instanties in Zweden. We benadrukken dat de autoriteiten van Zweden de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van het verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij gemachtigd zijn te verblijven in Zweden in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Het indienen van een asielerzoek impliceert niet automatisch dat de betrokkene een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat betrokkene na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en desgevallend een

bijhorende maatregel van bewaring, betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet afdoende respecteren.

Het loutere feit dat de asielaanvraag van betrokkene werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van “een niet correcte of onmenselijke behandeling” en bewijst geen inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Zweden dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art.3 van het EVRM die niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene of niet gestaafd is met concrete feiten volstaat geenszins. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zweden een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De betrokkene moet aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zweden een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden van verzet tegen een overdracht naar Zweden, zijnde dat zijn asielaanvraag daar werd afgewezen kan niet worden beschouwd als een ernstig vermoeden van of reëel risico op blootstelling aan een schending en bijgevolg is dit geen reden voor België om af te zien van een overdracht naar Zweden.

Zweden onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We wensen op te merken dat in Zweden net als in België het algemene principe geldt dat materiële opvang kan worden stopgezet als het verblijfsrecht eindigt en wel als er een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, de uitvoeringstermijn van dit bevel is verstreken en geen schorsend beroep meer mogelijk is.

De advocaat van de betrokkene stelt dat de betrokkene niet kon begrijpen dat hij een negatieve beslissing ontving wegens de situatie in Afghanistan en zijn persoonlijke situatie. We wensen tevens op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Zweedse instanties, hij een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Zweedse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het nonrefoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Zweden tevens onafhankelijke beroepsinstanties.

De advocaat van de betrokkene stelt eveneens dat de betrokkene zijn moeder en schoonvader erkend vluchteling zijn in Duitsland. We benadrukken dat de Zweedse autoriteiten dossiers individueel behandelen in navolging van artikel 10.3(a) van de Europese Richtlijn 2013/32/EU: “De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat het onderzoek naar en de beslissing over verzoeken individueel, objectief en onpartijdig wordt verricht”. We merken op dat we niet in het bezit zijn van concrete elementen dat de verzoeken om internationale bescherming in Zweden niet individueel, objectief en onpartijdig worden beoordeeld door de Zweedse beslissingsautoriteit. Het is onduidelijk welke elementen aanwezig waren in het dossier van zijn moeder en schoonvader.

Daarnaast stelt de advocaat van de betrokkene dat de erkenningsbeslissingen laag zijn ten aanzien van het niveau van de Belgische overheden. We herhalen dat Zweden partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Zweedse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. De advocaat van de betrokkene haalt in zijn schrijven aan dat de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Italië dramatisch blijft en dat een transfer naar dit land een risico creëert van overtreding van artikel 3 EVRM en 4 van het Handvest. We merken hierbij op dat de betrokkene dient terug te keren naar Zweden en niet naar Italië.

De advocaat gaat verder dat vele artikelen aantonen dat de regering die nu aan de macht is in Zweden extreem rechts is. Omtrent het verwijzen naar de krantenartikelen aangehaald in het schrijven dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

De advocaat van betrokkene stelde dat de Zweedse immigratiepolitiek steeds strenger wordt, hij stelde dat dit hand in hand gaat met de opkomst van extreemrechts en de stijging van racisme, xenofobie en discriminatie ten opzicht van vreemdelingen. Zo ziet men in Zweden aanpassingen gebeuren om de rechten van verzoekers tot een minimum te beperken. We merken hierbij op dat in het EUAA-rapport, dat eveneens aangehaald wordt door de advocaat, aangehaald wordt dat dit in akkoord met de internationale verplichtingen gebeurd (EUAA-rapport, pagina 12). We benadrukken dat deze tendensen eveneens ook in de rest van Europa merkbaar zijn. Ook in België stijgt de steun voor extreemrechtse en anti-migratiepartijen en werd in het verleden een opvangcentrum het doelwit van een racistische aanval. Verder wensen we op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Zweden. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen, geen aanleiding is tot de conclusie dat de Zweedse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Zweden. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Zweedse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Zweedse bevolking geen voorstander is van de opvang van vluchtelingen, of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Zweedse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen. Tevens leidt dit geenszins tot de conclusie dat de Zweedse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Zweedse grondgebied verblijven.

Een bron betreffende internationale bescherming in Zweden is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Zweden (Martin Nyman, Tomas Alvarsson, Anna-Pia Beier, Johannes Björhn, Johanna Hilding, Leticia Mendez, Karl Nilsson en Siri Sandin e.a. "Asylum Information Database – Country Report : Sweden – 2023 Update", laatste update op 30.04.2024, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/04/AIDA-SE_2023-Update.pdf).

Het AIDA rapport stelt dat asielverzoeken alleen gemaakt kunnen worden bij de aangeduide kantoren van het Migratie Agentschap, naar dewelke verzoekers doorverwezen worden op de luchthaven of de havens. De intentie om een verzoek in te dienen is niet voorzien in de Zweedse wet. Echter, zal wanneer de intentie tot het indienen van een verzoek die voor een autoriteit gedeclareerd wordt en dat in schrift gedocumenteerd wordt en nadien opgevolgd wordt door het doen van een verzoek, beschouwd worden als de datum waarop het verzoek gedaan werd (AIDA-rapport, pagina 20). Het Migratie Agentschap stelt dat het beschermingsproces uit drie onderdelen bestaat: (1) het initiële proces, (2) het beroepsproces en (3) het handhavingsproces (AIDA-rapport, pagina 20).

Het rapport stelt dat er geen specifieke tijdslimiet geschreven staat in de wet voor het indienen van een verzoek. In de realiteit is het echter wel zo dat wanneer een verzoek laattijdig ingediend werd, de verzoeker de reden(en) voor het laattijdig indienen van het verzoek moet duiden tijdens haar persoonlijk gehoor. Op deze manier loopt de verzoeker risico dat zijn geloofwaardigheid in twijfel getrokken wordt wanneer deze eerder bescherming gezocht kon hebben. Het AIDA rapport maakt geen gewag van problemen voor asielzoekers inzake het registreren van hun verzoek om internationale bescherming in 2023 (AIDA-rapport, pagina 26).

De advocaat van de betrokkene haalt aan dat de betrokkene in 2021 een tweede verzoek indiende en dat het lang duurde tegen dat hij een beslissing kreeg omtrent zijn verzoek. We merken op dat volgens de Eurodac-resultaten de betrokkene een tweede verzoek in Zweden indiende op 22.03.2023. De betrokkene verklaart Zweden in november 2024 verlaten te hebben en stelt dat hij dan reeds een negatieve beslissing ontvangen had. Volgens het AIDA-rapport wordt gesteld dat in 2023 de gemiddelde duur van de asielprocedure in eerste instantie 6,5 maanden in beslag nam (AIDA-rapport, pagina 28). Een persoon die terugkeert in navolging van de Dublinprocedure, zoals het geval bij de betrokkene, zal in een opvangcentrum geplaatst worden en zijn procedure voort kunnen zetten indien er nog geen finale beslissing werd genomen (AIDA-rapport, pagina 48-49). In Zweden is een specifieke procedure voor een volgend verzoek voorzien. Wanneer een asielaanvraag is afgewezen en de beslissing definitief is en waartegen geen beroep kan worden ingesteld, bestaat de mogelijkheid om nieuw ontstane omstandigheden in aanmerking te nemen op grond van "belemmeringen voor de tenuitvoerlegging". Dergelijke nieuwe omstandigheden kunnen aanleiding geven tot een verblijfsvergunning of, indien een dergelijke vergunning niet kan worden verleend, tot een nieuw onderzoek van het oorspronkelijke geval. Een heroverweging kan echter alleen worden toegestaan als de nieuwe omstandigheden verband houden met een behoefte aan internationale bescherming (AIDA-rapport, pagina 73).

Het AIDA rapport stelt dat het recht op opvang start van zodra een verzoek om internationale bescherming is gedaan. Bij een volgend verzoek kunnen dit gereduceerde materiële middelen zijn (AIDA-rapport, pagina 84). Alle verzoekers hebben recht op de voordelen van het opvangsysteem. Dit staat hen toe toegang te vinden tot huiszorg en andere dagelijkse toelagen. Voor de dagelijkse toelagen wordt rekening gehouden met het feit of de verzoeker zelf financiële middelen heeft. Er wordt telkens een individuele beoordeling gemaakt. Indien

verzoekers toegang hebben of krijgen tot geld, bankstortingen, of andere mogelijkheden die gemakkelijk in geld of equivalenten omgezet kunnen worden, dan moet de verzoeker eerst en vooral hiervan gebruik maken voor hun onderhoud (AIDA-rapport, pagina 84).

Gratis rechtsbijstand wordt voorzien voor alle verzoekers in de gewone procedure. De verzoeker kan een specifieke advocaat uit de lijst, geadmistreerd door het Migratie Agentschap, kiezen en deze keuze moet gerespecteerd worden. Tolken zijn tijdens alle stadia van de procedure toegankelijk. Er is altijd een oraal interview op het Migratie Agentschap, daarentegen is een oraal interview bij het Hof van Beroep voor Migratie niet verplicht, maar kan het wel op vraag plaatsvinden, indien dit het maken van een beslissing faciliteert of indien het noodzakelijk wordt geacht in akkoord met de huidige praktijken zoals vastgelegd door het Hof van Beroep voor Migratie (AIDA-rapport, pagina 22). Er is geen kosteloze rechtsbijstand voor het indienen van een volgend verzoek en het is niet mogelijk om rechtsbijstand te krijgen wanneer het volgende verzoek niet wordt toegelaten of ten gronde wordt afgewezen. Als de aanvraag echter wordt toegelaten voor hernieuwde behandeling door het migratiebureau – of door een schorsing van het uitwijzingsbevel op gerechtelijk niveau als tegen de beslissing van het migratiebureau beroep wordt aangetekend – kan een raadsman worden aangesteld (AIDA-rapport, pagina 74).

De betrokkene werd gevraagd naar zijn gezondheidstoestand tijdens zijn persoonlijk gehoor. De betrokkene stelt geen medische problemen te hebben.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Zweden wettelijk is gewaarborgd. Tijdens de asielpcedure en totdat de asielzoeker Zweden verlaat of totdat de asielzoeker een verblijfsdocument krijgt, heeft de asielzoeker recht op gratis medische onderzoeken, dringende gezondheidszorg en urgente medische of tandzorg die niet uitgesteld kan worden. Ze hebben ook recht op gezondheidszorg in akkoord met de Zweedse Overdraagbare Ziektes Act (smittskyddslagen) (AIDA-rapport, pagina 96). Indien er nood is aan gezondheidszorg voorbij de gratis aangeboden zorgen, die hierboven vermeld werden, kunnen patiëntkosten verschillen per provincieraad, regio en type van gezondheidszorg (AIDA-rapport, pagina 96).

In de procedure voor maatregelen voor asielzoekers met bijzondere behoeften is bepaald dat de huisvesting moet worden aangepast aan de individuele behoeften van de asielzoeker. Indien de asielzoeker bijzondere behoeften heeft, wordt de huisvesting dienovereenkomstig aangepast (AIDA-rapport, pagina 98).

Het AIDA-rapport maakt gewag van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Zweden dermate problematisch is dat een overdracht aan Zweden een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Zweden en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Zweden niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zweden niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

De Zweedse autoriteiten zullen minstens 5 dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Zweedse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Zweedse autoriteiten (4).

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terughoudingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk ratione temporis. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Enig middel van de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgplicht, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de manifeste appreciatiefout, van de schending van het artikel 62 van de

wet van 15 december 1980, van artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mensen, en van artikelen 4 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (E.U.-Handvest), en van artikels 4, 12 en 17 van de Dublin III verordening.

In wat, eerste tak DVZ is van mening dat de recente documentatie geen risico van onmenselijke behandeling bewijst wegens systemisch probleem in de ontvangst van de asielzoekers beschadigt.

Terwijl de verschillende documenten over de situatie van de asielzoeker in Zweden niet in het dossier ziet het bestuur begaat manifeste beoordelingsfouten in de lezing van de documentatie

Terwijl ze doet een gedeeltelijke lezing, niet houdt rekening van het geheel van alle verstuurde documenten, rekening houdend geen aldus met het geheel van de beschikbare informatie, dat aldus het principe van het behoorlijke bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht schendt

Terwijl de laste informatie bevestigt het risico van onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest, en de onmogelijkheid om toegang tot daadwerkelijk rechtsmiddel te hebben in de zin van artikel 13 EVRM en 47 van het Handvest in geval van terugkeer in Zweden.

Terwijl bijgevolg een risico van onmenselijke behandeling bestaat en beschadigend voor de verzoekster in geval van terug naar Zweden.

Aldus is de beslissing niet adequaat gemotiveerd. in de zin van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet over de formele motivatie van de administratieve handelingen.

Het is allereerst nodig om eraan te herinneren dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en artikel 4 van het Handvest van de fundamentele Rechten van de Europese Unie elke onmenselijke behandeling verbieden.

Geen enkele definitie werd aan deze notie in het Verdrag of Handvest gegeven, en deze notie door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wordt geïnterpreteerd.

Het moet onderlijd worden dat in zijn M.S.S-arrest., het Hof heeft gezegd dat de overtredingen van de Europese verplichtingen inzake ontvangst van de asielzoekers tot een overtreding van artikel 3 EVRM leidden.

5.

Bovendien altijd volgens het M.S.S-arrest., moet elke Lidstaat controleren, in geval van terugkeer in verband met een procedure Dublin., of een van een asielzoeker, zou leiden tot een overtreding van artikel 3 EVRM, wegens de nalatigheden van de verantwoordelijke stand voor de procedure

Het moet ook herhalen het onderwijs van het Arrest Singh EVRM van 2 oktober 2012.

Immers Heeft Het Hof gezegd in de considerans 92 dat:

« Deuxièmement, compte tenu en particulier de l'importance que la Cour attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements, l'article 13 exige un contrôle attentif (Chamaïev et autres c. Géorgie et Russie, no 36378/02, § 448, CEDH 2005-III), un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs de croire à un risque de traitement contraire à l'article 3 (Jabari c. Turquie, no 40035/98, § 50, CEDH 2000-VIII). L'instance nationale doit être compétente pour examiner le contenu du grief et à offrir le redressement approprié (ibidem, § 50). Dans l'arrêt Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique (no10486/10, §106, 20 décembre 2011), la Cour a précisé que l'instance de contrôle ne pouvait pas se placer fictivement au moment où l'administration a adopté la décision litigieuse pour en apprécier la validité au regard de l'article 3 et ainsi faire l'économie d'un examen attentif et rigoureux de la situation individuelle de l'intéressé. »

Aldus een terug naar een andere Lidstaat die zijn verplichtingen inzake ontvangst van de asielzoekers niet zou eerbiedigen, en die gebreken tot gevolg heeft die in de te wijten materiële hulp schreeuwen, zou vormen een overtreding van artikel 3 EVRM.

Bovendien, gezien het belang van dit artikel, moet de rechter met het geheel van de elementen rekening houden die hem worden gepresenteerd.

Dezelfde redenering wordt gehouden door het Hof van Justitie van de Europese Unie, op basis van artikel 4 van het Handvest van de Fundamentele Rechten van de Europese Unie, die ook verbiedt de onmenselijke behandelingen.

Aldus heeft CJUE in het arrest C-493/10 en C-410/11 (samen gevoegde zaken) van 21 december 2011 geoordeeld:

“86. Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling.

En “ 91. Anders dan wordt betoogd door de Belgische, de Italiaanse en de Poolse regering, die van mening zijn dat de lidstaten niet over geschikte instrumenten beschikken om te beoordelen of de verantwoordelijke lidstaat de grondrechten eerbiedigt en dus in te schatten welke risico's een asielzoeker daadwerkelijk loopt in geval van overdracht aan deze lidstaat, is informatie zoals die welke het Europees Hof voor de rechten van de mens aanhaalt, geschikt voor een

6.

beoordeling door de lidstaten van de werking van het asielstelsel in de verantwoordelijke lidstaat, zodat een evaluatie van de risico's mogelijk is.

92. Er dient te worden gewezen op de relevantie van de door de Commissie opgestelde rapporten en voorstellen voor wijziging van verordening nr. 343/2003. Het bestaan daarvan kan de lidstaat die de asielzoeker moet overdragen, niet onbekend zijn, aangezien hij heeft deelgenomen aan de werkzaamheden van de Raad van de Europese Unie, die een van de geadresseerden van die rapporten en voorstellen is.

93. Bovendien bepaalt artikel 80 VWEU dat aan het asielbeleid en de uitvoering daarvan de beginselen van solidariteit en billijke verdeling van de verantwoordelijkheid tussen de lidstaten, ook op financieel vlak, ten grondslag liggen. Richtlijn 2001/55 vormt een voorbeeld van die solidariteit, maar de daarin vervatte solidariteitsmechanismen gelden, zoals ter terechtzitting is gezegd, enkel voor volkomen uitzonderlijke situaties binnen de werkingssfeer van deze richtlijn, te weten de massale toestroom van ontheemden.

94. Hieruit volgt dat het, teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen, aan de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, staat, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.”

Aldus blijkt het uit deze rechtspraken, maakt hij zich enerzijds los dat de Lidstaten geen asielzoeker naar een andere Lidstaat kunnen terugsturen die systemische defecten van de asielprocedure en van ontvangst kent en anderzijds de Lidstaten hebben een positieve verplichting van informatie wat deze situatie betreft

Meer moet het ook herhalen dat EHRM de Staten verplicht om de kwetsbaarheid van de asielzoekers in overweging te nemen, en om de concrete voorwaarden voor ontvangst te controleren in geval van overdracht.

Het Raad moet de situatie nakijken op het moment waar het Raad gewend is en niet op het moment waar het bestuur de bestreden beslissing heeft genomen.

Het vloeit uit de verbintenissen van artikel 3 en 13 van EVRM, maar ook van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Immers in een recent arrest van de 15 april 2021, in de zaak onder referte C-194/19, heeft het Hof beslist dat :

“Gelet op een en ander dient op de prejudiciële vraag te worden geantwoord dat artikel 27, lid 1, van de Dublin III-verordening, gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening, en artikel 47 van het Handvest aldus moeten worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan een nationale wettelijke regeling op grond waarvan de rechter bij het onderzoek van een bij hem

7.

ingesteld beroep tot nietigverklaring van een overdrachtsbesluit geen rekening mag houden met omstandigheden die dateren van na de vaststelling van dat besluit en die beslissend zijn voor de juiste toepassing van die verordening, tenzij die regeling voorziet in een specifiek rechtsmiddel dat een ex-nunconderzoek van de situatie van de betrokken persoon omvat waarvan de resultaten bindend zijn voor de bevoegde autoriteiten, welk rechtsmiddel kan worden ingesteld nadat die omstandigheden zich hebben voorgedaan en waarvoor met name niet als voorwaarde geldt dat die persoon zijn vrijheid is ontnomen of dat de tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit ophanden is.”

Het geval betreft een Belgische situatie en een prejudiciële vraag van de Raad van State.

Het Hof van Justitie is van mening dat de nationale rechtscolleges alle de elementen in aanmerking nemen moeten.

Het Hof preciseert dat het niet specifiek in het geval van de analyse van het verzoekschrift tegen de overdrachtsbeslissing (bijlage 26quater) moet gebeuren als een ander rechtsmiddel deze mogelijkheid biedt.

Maar geeft het Hof twee belangen negatieve waarborgen:

-

De verzoeker moet niet van zijn vrijheid beroofd om deze rechtsmiddel in te dienen

-

De tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit moet niet imminent zijn om deze rechtsmiddel in te dienen

De analyse van de Belgische recht toont aan dat deze rechtsmiddel niet bestaat.

Immers in geval van een negatieve beslissing onder de vorm van een bijlage 26quater heeft de vreemdeling alleen maar de mogelijkheid om een verzoekschrift in annulatie (eventueel met een schorsing aanvraag) in te dienen.

Een andere mogelijkheid is geopend (een UDN-procedure) maar alleen maar als de vreemdeling van diens vrijheid beroofd is en dat de tenuitvoerlegging van de overdrachtsbeslissing imminent is.

Deze procedure valt bijgevolg niet in de waarborgen van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Bijgevolg moet het Raad met alle de elementen rekening te houden in het geval van deze procedure

Deze redenering werd ook geconfirmeerd door het Raad, in een recent arrest van de 17 oktober 2024, onder referte 314.919.

Het Raad ook verwezen naar een arrest van het Hof van Justitie (C.K – C578/16) van de 16 februari 2017.

8.

In deze arrest heeft het Hof van Justitie bevestigd dat de nationale overheden en nationale jurisdictie rekening moet houden met alle de elementen met in begrip de elementen die in het kader van een beroep werden neergelegd.

Bijgevolg moet het Raad met alle de elementen rekening te houden in het geval van deze procedure

In casu, is DVZ van mening dat Zweden verantwoordelijk voor de behandeling van de asielpcedure van de verzoekster, en dat er geen risico van onmenselijke daden voor de verzoekster in geval van terugkeer in Zweden.

DVZ verwijst naar een verslag over de situatie van Zweden en is van mening dat er geen risico is van onmenselijke daden voor de verzoeker.

Het moet worden herhaald dat de verzoeker verschillende informatie over Zweden overgemaakt heeft.

Het bestuur verwijst naar het AIDA verslag om te beschouwen dat er geen risico voor de verzoeker in geval van terugkeer naar Zweden.

We moeten vaststellen dat het overheid niet met alle de informatie rekening gehouden in deze verslag.

Het verslag moet vaststellen dat (pagina's 48 en 49) :

“Dublin returnees with a final negative decision in Sweden are normally taken into custody on arrival and measures are taken to facilitate their removal. If their case is still pending in Sweden and there is no final negative decision, then they are placed in an accommodation centre near a point of departure and continue the procedure in their ongoing case.

During 2018, the Aliens Act was amended concerning responsibility for the reception of Dublin returnees which means that the police authority takes over the responsibility from the Swedish Migration Agency regarding the reception of persons who have been accepted in accordance with the Dublin Regulation when there is a legally enforceable decision on cancellation or expulsion.

Transfers to Sweden for “take back” cases with a legally enforceable removal order in Sweden are not automatically provided with accommodation by the Swedish Migration Agency or the Police on arrival if they are unwilling to return voluntarily to their home country. This applies also to families with children. Since the changes to the Law on the Reception of Asylum Seekers (LMA) in 2016 only families with minor children can be allowed to stay in this accommodation while the removal order is pending and after the period for voluntary return has passed. Families who leave this accommodation for another EU country and are returned according to the Dublin Regulation have no right to re-access accommodation from the Migration Agency. »

Met dergelijke informaties moeten we vaststellen dat er een risico van opsluiting voor de verzoeker in geval van terugkeer in Zweden, en ook een risico om geen toegang tot een opvangstructuur is.

9.

Meer met dergelijke informatie moeten we vaststellen dat er een risico van verwijdering van de verzoeker naar Afghanistan is.

Het bestuur verwijst naar de mogelijke behandeling van de nieuwe asielaanvraag maar op dezelfde tijd herhaalt dat de Zweedse overheden een negatieve beslissingen al in zijn dossiers heeft genomen

Met de AIDA verslag moeten we vaststellen dat er geen waarborg voor de verzoeker is om toegang te hebben tot de behandeling van een nieuwe asielaanvraag.

De redenering van het bestuur is vals en tegenstrijdig met zijn eigen bron.

Er is bijgevolg manifeste appreciatiefout gepleegd in de lezing van het dossier van de verzoeker en er is ook een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Met dergelijke informatie moest het bestuur nakijken of er een risico is voor de verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan en bijgevolg een risico van vervolging voor de verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan.

In die dossier moeten we vaststellen dat een dergelijke risico bestaat.

Immers is het niet bestreden en het is ook door het dossier bevestigd dat de verzoeker 15 jaar oud was toen hij in Zweden aankwam.

Het is ook niet bestreden dat de verzoeker tot een minderheidsgroep behoort met name de Hazara.

Hij is ook sjiitische moslim en behoort bijgevolg tot een afgeperst en gefolterd religieus groep door de Taliban.

Zijn moeder en zijn schoonvader leven in Duitsland waar de vluchtelingstatus hen werd toegekend.

Meer bevestigen verschillende bronnen (https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus.pdf) dat de Hazara doelwitten zijn in Afghanistan (pagina's 122 tot 126).

Als de Taliban geen officiële negatieve positie genomen heeft moet de terrein onderzoek vaststellen dat de Hazara slachtoffer van de lokale bevolking en van de lokale Taliban zijn.

Het COI Focus verslag spreekt van discriminatie, van aanslagen tegen de groep, maar ook geforceerd bekeringen.

Het spreekt ook over moorden van leden van de gemeenschap.

Met dergelijke informatie moeten we vaststellen dat een risico bestaat in geval van terugkeer voor de verzoeker.

10.

Meer moet het worden herhaald dat de verzoeker minderjarig was toen hij in Europa aankwam.

Hij heeft meer dan 10 jaar in Europa geleefd, en tijdens een periode waar zijn personaliteit gevormd was.

Het R.V.V. heeft een bijzondere aandacht over die soortelijke van dossiers (zie bvb : arrest nr. 317 673 van 29 november 2024).

Immers neemt het Raad in aanmerking dat deze jonge mensen in een totaal anders milieu heeft geleefd en die zal een bijzondere invloed voor de toekomst zal hebben.

Het Raad beschouwt dat een dergelijke situatie lijdt tot een risico van vervolging voor de jonge asielkandidaten en dat hij tot een bijzondere sociale groep behoort.

Het lijkt dat het niet geval is voor de Zweedse overheden in de mate dat ze negatieve beslissingen genomen voor de verzoeker.

In dergelijke omstandigheden moeten we besluiten dat er een risico van verwijdering naar Afghanistan is voor de verzoeker in geval van terugkeer naar Zweden.

Dergelijke verwijdering zal de verzoeker tot een risico van verboden onmenselijke daden exposeren.

Er is bijgevolg een risico van schending van artikel 3 EVRM en 4 van de Handvest in geval van terugkeer naar Zweden.

De bestreden beslissing moet worden opgeschort.

Die feit is ernstiger dat het verslag spreekt over een dispariteit tussen de gebieden over de erkenning van de vluchtelingstatus (Pagina 29).

Bijvoorbeeld kende het gebied van Stockholm een erkenningsniveau van 85 % voor de Afghanen terwijl deze niveau van 28% was in Gothenburg.

Dergelijke dispariteiten tonen helaas dat de asielzoekers met gelijkheid behandeld worden.

Deze informatie moet worden gelezen met de informatie die aan het bestuur werd overgemaakt.

Immers heeft de verzoeker, via zijn raad, veel informatie gegeven over de politieke situatie in Zweden, en de gevolgen van de oprichting van een nieuwe regering in Zweden.

Het bestuur is van mening dat :

-

Het gaat niet over "objectieve" informatie

-

Racisme is niet beperkt tot Zweden maar is een fenomeen in Europa

Met dergelijke argument verwijdt het bestuur de documenten en maakt geen analyse ervan.

11.

Het feit dat er over artikels gaan betekent niet dat deze artikels geen waarde heeft.

Over de tweede punt is er een verschil tussen de racisme als fenomeen en de oprichting van een regering die een extreme-rechts beleid heeft.

In de tweede geval zal het een invloed hebben over de concrete situaties en beleid voor mensen, en hier voor de asielzoekers.

Het bestuur mocht bijgevolg niet deze documenten verwijderen zonder een grondige analyse te maken.

Rekening houden met het bijzonder profiel van de verzoeker en met deze informatie is het duidelijk dat de verzoeker een risico van refoulement naar Afghanistan loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

De bestreden beslissing moet worden opgeschort.

Deze elementen tonen dat het dossier van de verzoeker niet met zorg klaargemaakt was en dat het bestuur niet met alle de elementen rekening gehouden heeft.

Er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Voorts leidt deze schending tot een schending van artikel 62 van het wet van 15 december 1980 en van artikelen 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Immers leggen deze artikelen op dat de bestuurshandelingen gemotiveerd worden en dat deze motivatie adequaat is op feitelijke en juridische vlak.

In de mate waar de beslissing het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht schendt kan het niet adequaat gemotiveerd wordt.

Bijgevolg worden de artikels 62 van het wet van 15 december 1980 en 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden

In wat, tweede tak, het bestuur is van mening dat zijn relatie met zijn verloofde niet onder de scope van artikel 8 van EVRM en van de 7 van de Handvest.

Terwijl deze relatie onder deze artikels valt en dat er een schending van deze artikels is.

Het bestuur bespreekt ook de relatie tussen de verzoeker en zijn verloofde die hier in België leeft.

Het bestuur is van mening dat deze relatie niet onder artikel 2 (g) van het Dublin III Verordening valt en dat er geen afhankelijkheidsverband bestaat tussen de verzoeker en zijn verloofde.

Het bestuur is ook van mening dat er een specifieke procedure bestaat (familiehereniging) en dat de asielprocedure een andere heeft en dat er niet vraag van misbruik mag.

12.

Over deze laste punt moet het eerst worden onderlijnt dat de verzoeker eerlijk was over zijn situatie en hij heeft spontaan over zijn relatie gesproken heeft.

We kunnen bijgevolg niet spreken over een misbruik in de mate dat de verzoeker geen informatie verbergt heeft.

Er is bijgevolg een manifeste appreciatiefout gepleegd door het bestuur in de lezing van het dossier.

Als het bestuur van mening is dat de relatie niet in aanmerking moet worden genomen in het kader van deze procedure, moet het herhalen worden dat de Belgische overheden ook de andere juridische normen moet nakijken.

In het geval van de verzoeker moet het worden vastgesteld dat zijn dossier onder de scope van het artikel 8 EVRM en 7 van de Handvest moet worden geanalyseerd.

De verzoeker wenst verschillende elementen brengen in bijlagen van deze verzoekschrift.

Het gaat over foto's van de koppel, maar ook over conversatie tussen Mijnheer en zijn verloofde.

Mijnheer kan ook vele getuigenissen neerleggen over de relatie tussen hem en Mevrouw.

We kunnen zien dat er over een perfecte geïntegreerd familie gaat, de jonge vrouw is aan te studeren in België.

Een kleine ceremonie werd georganiseerd voor de koppel, en ze wachtten op de meerderheid van Mevrouw om het huwelijk te maken.

Rekening houdend met hun traditie en cultuur was het niet vraag om samenwoning voor de jonge koppel.

Echter is het duidelijk dat het over een erg relatie gaat.

In dergelijke omstandigheden is het duidelijk dat deze relatie onder artikel 8 EVRM en 7 van de Handvest valt.

Die feit is ernstiger dat België de enige plaats is waar de relatie kan worden plaatsgevonden.

Mevrouw heeft een verblijfsrecht voor België en mag actueel geen verblijfstitel anders in Europa hebben.

Het is ook totaal niet vraag voor Mevrouw om naar Afghanistan terug te keren rekening houdend met haar statuut en rekening houdend met de huidige situatie in Afghanistan.

In dergelijke omstandigheden is er geen andere plaats dan België.

13.

Dat het bestuur niet met alle de elementen rekening gehouden heeft en heeft niet gezocht om alle de elementen te verkrijgen, en dat er een schending van het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht is.

Aldus is de beslissing niet adequaat gemotiveerd. in de zin van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet over de formele motivatie van de administratieve handelingen.

2.2.2. In de eerste plaats dient erop te worden gewezen dat artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet oplegt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.2.3. In het eerste middelonderdeel betoogt verzoeker dat er de bestreden beslissing berust op een onvolledige lezing van de relevante informatie-bronnen, in het bijzonder het AIDA-rapport met betrekking tot het Zweedse asielstelsel. (“*European Council on Refugees and Exiles*” (ECRE) gecoördineerde project “*Asylum Information Database*” over Zweden (Martin Nyman, Tomas Alvarsson, Anna-Pia Beier, Johannes Björhn, Johanna Hilding, Leticia Mendez, Karl Nilsson en Siri Sandin e.a. “*Asylum Information Database* –

Country Report : Sweden – 2023 Update”, laatste update op 30.04.2024, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/04/AIDA-SE_2023-Update.pdf). Verzoeker brengt de desbetreffende Europese jurisprudentie met betrekking tot artikel 3 van het EVRM in herinnering.

Hij verwijst daarbij naar een passage op p. 48-49 van het AIDA-rapport waaruit blijkt dat Dublin-terugkeerders bij terugkeer in Zweden het risico lopen hetzij opgesloten te worden, hetzij geen toegang te krijgen tot de opvanginfrastructuur. Daarnaast zou er een risico zijn op verwijdering naar Afghanistan zonder dat verzoeker de kans zou krijgen om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij wijst op zijn aanbehoren tot de tot een minderheidsgroep in Afghanistan (sjiitische Hazara) en op zijn minderjarigheid toen hij in Zweden aankwam. Zijn moeder en schoonvader werden in Duitsland erkend als vluchteling. Er is sprake van een dispariteit aan erkenningen van Afghaanse vluchtelingen in Zweden. Hij meent ook dat onvoldoende rekening werd gehouden met de informatie met betrekking tot het beleid in Zweden, die hij aanbracht.

In een tweede onderdeel voert hij de schending aan van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest en betoogt hij dat geen rekening werd gehouden met zijn recente verlovings. Hij wijst naar de stukken waaruit de waarachtigheid van de relatie moet blijken.

2.2.4. Het door de verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, p. 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde draagwijdte. Het EHRM is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, p. 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, p. 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat de verzoeker zal worden overgedragen aan Zweden, nu hij in dit land reeds tweemaal (op 16 september 2015 en op 22 maart 2023) een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en gezien de Zweedse autoriteiten zich akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin III-verordening.

Zweden is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus, zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker door de Zweedse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel ook in herinnering gebracht (zie HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland, §§ 83-85).

Dit neemt echter niet weg dat er tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Zweden kunnen zijn die oplopen tot een door artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – verboden behandeling. Dit is echter

enkel aan de orde wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, hetgeen afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Wanneer lidstaten de Dublin III -verordening toepassen, moeten zij ook nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, pt. 342). Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht. Hierbij moet rekening worden gehouden met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, pt. 99 (c)). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111).

Het komt de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./ Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verweerder, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III -verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

2.2.5. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een omstandig onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Verweerder motiveert dat bij overdracht van de verzoeker aan Zweden deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. Door in zijn verzoekschrift te citeren wat in het AIDA-rapport kan worden gelezen over de opvang van Dublin-terugkeerders en wat verweerder in de voormelde passages reeds weergeeft, toont verzoeker niet aan dat zijn situatie op dat vlak strijdig zal zijn met artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoeker aanvoert dat hij bij overdracht kan opgesloten worden of geen toegang zal krijgen, tot de opvangvoorzieningen, motiveert de bestreden beslissing:

“We wensen op te merken dat in Zweden net als in België het algemene principe geldt dat materiële opvang kan worden stopgezet als het verblijfsrecht eindigt en wel als er een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, de uitvoeringstermijn van dit bevel is verstreken en geen schorsend beroep meer mogelijk is.”

De Raad wijst er in dit verband op dat het recht op opvang overeenkomstig artikel 2.b. van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking), betrekking heeft op een onderdaan van een derde land of een staatloze die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover nog geen definitieve beslissing is genomen. Het gegeven dat het AIDA-rapport beschrijft dat verzoekers om internationale bescherming die een definitieve negatieve beslissing hebben gekregen en een uitvoerbare verwijderingsbeslissing, niet automatisch een opvangplaats toegewezen krijgen, houdt dan ook geen schending in van de communautaire verplichtingen van Zweden. Ook het feit dat een Dublin-terugkeerder wiens verzoek om internationale bescherming definitief werd afgesloten met een negatieve beslissing, in bepaalde omstandigheden in bewaring kunnen worden genomen is voorzien in artikel 8 van dezelfde richtlijn.

Waar verzoeker aanvoert dat een overdracht aan Zweden hem blootstelt aan *refoulement* naar Afghanistan, staat in de bestreden beslissing het volgende te lezen:

“De betrokkene stelt dat hij in Zweden goed behandeld werd, maar dat hij er wel een negatieve beslissing kreeg. De advocaat van de betrokkene stelt dat een terugkeer van de verzoeker naar Zweden leidt tot een risico van indirect refoulement naar zijn land van herkomst terwijl de betrokkene behoort tot een minderheid in Afghanistan.

De Zweedse instanties stemden met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. Dit artikel stelt: “de lidstaat is verplicht: (...); d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”.

We verwijzen hier ook naar de toepassing door de lidstaat van artikel 18(2): “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

Het akkoord tot terugname onder artikel 18(1)d toont aan dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene werd afgewezen door de bevoegde autoriteiten in Zweden. Het impliceert evenwel dat betrokkene na overdracht aan Zweden op hun grondgebied de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen bij de autoriteiten van Zweden. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Zweden zal dit verzoek inhoudelijk onderzocht en behandeld worden door de bevoegde instanties in Zweden. We benadrukken dat de autoriteiten van Zweden de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van het verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij gemachtigd zijn te verblijven in Zweden in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Het indienen van een asielerzoek impliceert niet automatisch dat de betrokkene een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat betrokkene na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en desgevallend een bijhorende maatregel van bewaring, betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielercedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet afdoende respecteren.

Het loutere feit dat de asielaanvraag van betrokkene werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van “een niet correcte of onmenselijke behandeling” en bewijst geen inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Zweden dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art.3 van het EVRM die niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene of niet gestaafd is met concrete feiten volstaat geenszins. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zweden een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De betrokkene moet aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zweden een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden van verzet tegen een overdracht naar Zweden, zijnde dat zijn asielaanvraag daar werd

afgewezen kan niet worden beschouwd als een ernstig vermoeden van of reëel risico op blootstelling aan een schending en bijgevolg is dit geen reden voor België om af te zien van een overdracht naar Zweden. Zweden onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.”

En verder:

“De advocaat van de betrokkene stelt dat de betrokkene niet kon begrijpen dat hij een negatieve beslissing ontving wegens de situatie in Afghanistan en zijn persoonlijke situatie. We wensen tevens op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Zweedse instanties, hij een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Zweedse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het nonrefoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Zweden tevens onafhankelijke beroepsinstanties.

De advocaat van de betrokkene stelt eveneens dat de betrokkene zijn moeder en schoonvader erkend vluchteling zijn in Duitsland. We benadrukken dat de Zweedse autoriteiten dossiers individueel behandelen in navolging van artikel 10.3(a) van de Europese Richtlijn 2013/32/EU: “De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat het onderzoek naar en de beslissing over verzoeken individueel, objectief en onpartijdig wordt verricht”. We merken op dat we niet in het bezit zijn van concrete elementen dat de verzoeken om internationale bescherming in Zweden niet individueel, objectief en onpartijdig worden beoordeeld door de Zweedse beslissingsautoriteit. Het is onduidelijk welke elementen aanwezig waren in het dossier van zijn moeder en schoonvader.

Daarnaast stelt de advocaat van de betrokkene dat de erkenningsbeslissingen laag zijn ten aanzien van het niveau van de Belgische overheden. We herhalen dat Zweden partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Zweedse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. De advocaat van de betrokkene haalt in zijn schrijven aan dat de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Italië dramatisch blijft en dat een transfer naar dit land een risico creëert van overtreding van artikel 3 EVRM en 4 van het Handvest. We merken hierbij op dat de betrokkene dient terug te keren naar Zweden en niet naar Italië. “

Met betrekking tot het risico op indirect refoulement betreft, heeft de verweerder aldus geoordeeld dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zweedse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zweden in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten. De Zweedse instanties hebben middels het akkoord van 15 januari 2025 te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het thans ingediende verzoek, dat Zweden partij is bij het Verdrag van Genève en het EVRM zodat er kan worden van uitgegaan dat de Zweedse autoriteiten zich houden aan hun internationale verplichtingen, dat er geen elementen voorliggen waaruit blijkt dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren, en dat ook uit het gehanteerde AIDA-rapport niet blijkt dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zweden in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten. Verzoekers verweer is niet dienstig om de voorgaande vaststellingen concreet te weerleggen.

De Raad wijst er in dit verband op dat de verzoeker inderdaad, na overdracht, de mogelijkheid zal hebben om een volgend verzoek in te dienen, nu de Zweedse overheden uitdrukkelijk instemden met het Belgische terugnameverzoek. Uit het AIDA-rapport, waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt inderdaad dat die mogelijkheid bestaat indien de verzoeker een nieuw element kan aanhalen, hetgeen in lijn is met de artikelen 33, lid 2, d en 40 van richtlijn 2013/32/EU (AIDA-rapport, p. 73-75). De verzoeker kan op grond van nieuwe elementen eveneens een opschorting krijgen van de eerder uitgevaardigde uitzettingsmaatregel, en de verzoeker beschikt in Zweden tevens over een effectief rechtsmiddel terzake (AIDA-rapport, idem). De verzoeker toont alleszins niet aan dat de Zweedse procedure om internationale bescherming een probleem stelt qua toegang tot een effectief rechtsmiddel. Hij haalt geen passages aan uit een rapport aangaande de situatie in Zweden qua toegang tot rechtsbescherming die wijzen op

belemmeringen om een beroep in te dienen bij de Zweedse instanties of bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (rule 39- procedure, zie infra). Er blijkt uit het AIDA-rapport dat de verzoeker in geval van het indienen van een volgend verzoek de mogelijkheid heeft zich te beroepen op juridische bijstand. Deze juridische bijstand is weliswaar niet noodzakelijk gratis, maar verzoekers van internationale bescherming kunnen ook terecht bij NGO's voor advies.

Zo blijkt dat de "Swedish Refugee Law Center" gratis juridische bijstand verstrekt voor personen die een volgend verzoek wensen in te dienen. In bepaalde gevallen wordt het toekennen van gratis juridische bijstand weliswaar onderworpen aan de voorwaarde dat het beroep een reële kans op slagen heeft, hetgeen evenwel ook in lijn is met artikel 20, lid 3 van richtlijn 2013/32/EU (AIDA-rapport, idem).

De Raad wijst er verder op dat een (beweerd) verschil in beschermingsgraad van Hazara-vluchtelingen tussen twee lidstaten of het feit dat in Zweden aan de verzoeker na individueel onderzoek van zijn verzoek geen internationale beschermingsstatus werd toegekend, niet inhoudt dat verzoeker, eens overgebracht naar Zweden, het slachtoffer zou worden van refoulement naar Pakistan. Er wordt bovendien op geen enkele wijze met enig rapport aannemelijk gemaakt dat de beschermingsgraad van Afghaanse Hazara-vluchtelingen in Zweden zodanig laag zou zijn, dermate dat een verschil in beschermingsgraad kan te wijten zijn aan een systeemfout.

Verder bleek in Griekenland, ten tijde van het arrest MSS, dat er geen sprake was van een ernstig individueel onderzoek van een internationaal beschermingsverzoek (punt 300), geen sprake was van een effectief rechtsmiddel (punten 300, 318 en 319) en geen sprake was van juridische bijstand in de praktijk (punt 319), hetgeen thans niet zonder meer kan aangenomen worden wat betreft Zweden.

Tot slot volgt de Raad de verweerder in casu in het motief dat de verzoeker in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement", dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten in Zweden en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. De verzoeker gaat niet in op dit pertinent motief van de bestreden beslissing.

De verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk en het blijkt op het eerste gezicht niet dat de bestreden beslissing hem blootstelt aan een door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest verboden (indirect) refoulement naar Afghanistan. Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de verzoeker heeft aangetoond dat de verweerder niet ernstig en zorgvuldig heeft onderzocht of hij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, bij zijn overdracht naar Zweden zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de asielprocedure. De verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublininterview en steunde zich bij de beoordeling verder op gezaghebbende en recente informatiebronnen.

2.2.6. Verzoeker voert tevens aan dat hij talloze gevallen van xenofobie en racisme die zonder meer werden "verwijderd". De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing dienaangaande wordt gemotiveerd:

"De advocaat van betrokkene stelde dat de Zweedse immigratiepolitiek steeds strenger wordt, hij stelde dat dit hand in hand gaat met de opkomst van extreemrechts en de stijging van racisme, xenofobie en discriminatie ten opzicht van vreemdelingen. Zo ziet men in Zweden aanpassingen gebeuren om de rechten van verzoekers tot een minimum te beperken. We merken hierbij op dat in het EUAA-rapport, dat eveneens aangehaald wordt door de advocaat, aangehaald wordt dat dit in akkoord met de internationale verplichtingen gebeurt (EUAA-rapport, pagina 12). We benadrukken dat deze tendensen eveneens ook in de rest van Europa merkbaar zijn. Ook in België stijgt de steun voor extreemrechtse en anti-migratiepartijen en werd in het verleden een opvangcentrum het doelwit van een racistische aanval. Verder wensen we op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Zweden. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen, geen aanleiding is tot de conclusie dat de Zweedse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Zweden. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Zweedse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Zweedse bevolking geen voorstander is van de opvang van vluchtelingen, of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Zweedse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen. Tevens leidt dit geenszins tot de conclusie dat de Zweedse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Zweedse grondgebied verblijven."

De Raad merkt op dat de verwerende partij aldus heeft geantwoord op de bezwaren die werden geopperd door verzoekers advocaat. Er blijkt niet dat de verwerende partij in strijd met de artikelen die de raadsman voorlegde heeft geoordeeld dat dit niet leidt tot de conclusie dat de Zweedse autoriteiten niet langer zouden

voldoen aan hun verplichtingen ten aanzien van verzoekers om internationale bescherming, of dat er sprake zou zijn van systemische tekortkomingen die een overdracht aan Zweden in de weg staan.

2.2.7. Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, voert verzoeker aan dat geen rekening werd gehouden met zijn verloofde die in België leeft.

Hieromtrent motiveert de bestreden beslissing het volgende:

“De betrokkene verklaart verloofd te zijn met A(...), M(...), ongeveer 18 jaar en geboren in Tawlawa Barfak, Afghanistan. De betrokkene verklaart geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaart dat zijn verloofde erkend vluchteling in België is. De betrokkene verklaart daarnaast geen familieleden in België te hebben. Verder stelt hij dat zijn moeder, stiefvader en twee meerderjarige broers, een meerderjarige zus en een minderjarige zus zich in Duitsland bevinden.

(...)

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom zij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene stelt een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat zijn verloofde in België woont als erkend vluchteling. De betrokkene uit om dezelfde redenen bezwaar tegen een overdracht aan Zweden. Hij stelt te willen trouwen met zijn verloofde en dat hij in Zweden geen toekomst heeft. Hij stelt dat hij in Zweden correct behandeld werd, maar dat hij er tweemaal een negatieve beslissing kreeg omtrent zijn verzoek om internationale bescherming. Hij stelt dat de Zweedse overheid geen erkenning heeft aan Afghanen.

(...)

Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij een verzoek om internationale bescherming in België indiende omdat zijn verklaarde partner hier woont en erkend vluchteling is in België. Hij heeft de intentie met haar te huwen en wil met haar een leven uitbouwen in België. Betrokkene verklaarde dat hij een relatie startte met zijn partner toen hij zelf nog in Zweden verbleef en dat hij haar nog niet kende toen hij in Afghanistan woonde en dat hij sinds negen maanden een relatie met haar heeft. De partner verbleef bij het starten van de relatie in België.

We merken op dat de partner van de betrokkene niet kan worden beschouwd als gezinslid in de zin van artikel 2(g) van Verordening 604/2013 dat een definitie geeft van wie gezien kan worden als een gezinslid en die beperkt is tot de gezinsleden voor zover deze deel uitmaken van het gezin zoals het in het land van herkomst bestond en waaruit voortvloeit dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen die reeds in het land van herkomst een gezin vormden, verplicht moeten worden samengehouden. We benadrukken dat betrokkene zijn verklaarde partner heeft leren kennen in België en zij elkaar niet kenden en geen relatie hadden in hun land van herkomst. Gegeven het feit dat Zweden reeds zijn akkoord gaf om verantwoordelijkheid voor het verzoek tot internationale bescherming van betrokkene onder artikel 18(1)d op te nemen, zijn de artikels 9 en 10 niet van toepassing en is in deze geen verantwoordelijkheid weggelegd voor België. Verder dient nog te worden opgemerkt dat indien betrokkene zijn verklaarde partner wenst te komen vervoegen, hij daarvoor de voorziene procedure betreffende gezinshereniging kan volgen. Het vragen van internationale bescherming om bij zijn partner te kunnen blijven wordt gezien als een oneigenlijk gebruik van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Deze procedure heeft immers tot doel om met de toepassing van de Vluchtelingenconventie van Genève bescherming te bieden aan mensen die hun land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, zijn ontvlucht en dit omwille van één van de motieven van de Vluchtelingenconventie of om mensen bescherming te bieden die in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013– de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Zweden verantwoordelijk werd bevonden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Zweden voor zover ons bekend tot op heden geen verzoek richtte aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van zijn partner om als verantwoordelijke lidstaat op te treden voor de behandeling van het verzoek van betrokkene met toepassing van artikel 17(2) en dit met het oog op de hereniging uit humanitaire overwegingen van de gezinsleden van een in het land van herkomst nog niet gevormd gezin. Daarnaast bepaalt Artikel 16(1) dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker

kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Uit het dossier blijkt nergens dat de betrokken personen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Er wordt tevens geen afhankelijkheidsrelatie tussen beide partners aangetoond. We merken verder op dat bij een overdracht onder toepassing van artikel 18(1)d aan Duitsland als verantwoordelijke lidstaat de verzoeker de kans zal krijgen alle elementen neer te leggen die pleiten voor een toepassing van artikel 17(2) met het oog op een verzoek gericht aan de lidstaat waar zijn partner verblijft om op te treden als verantwoordelijke lidstaat met de bedoeling familierelaties te herenigen op humanitaire gronden, in bijzonder de erkenning van en het behoud van een familieband die niet bestond in het land van herkomst.

Betreffende de mogelijke beschouwing dat een overdracht aan Zweden een inbreuk zou betekenen op art. 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) moet worden bekeken of er ook sprake is van een effectief bestaand gezinsleven en of een tijdelijke onderbreking van dit gezinsleven proportioneel is in verhouding tot de belangen van het gezin, het samen uitbouwen van een stabiele toekomst. In Afghanistan is nooit sprake geweest van een gezamenlijk gezinsleven. De betrokkene begon een relatie met zijn verklaarde partner terwijl hij in Zweden verbleef. De betrokkene verblijft momenteel in een opvangcentrum, zijn verklaarde partner woont volgens betrokkene bij haar familie. De betrokkene woont op geen enkel moment samen met zijn partner op hetzelfde adres. Op grond van deze vaststellingen én de bovenvermelde wettelijke bepalingen besluiten we dat in dit geval niet kan worden gesproken van een duurzaam en stabiel gezinsleven in één van de lidstaten dat in die mate verankerd is dat een tijdelijke onderbreking ervan door een overdracht aan Zweden en desgevallend vermeerderd met de duur om een formele gezinshereniging te voltrekken onder de Dublin verordening geen inbreuk is van artikel 8 van het EVRM. “

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker niet betwist dat verzoekers verloofde niet kan worden beschouwd als gezinslid zoals bedoeld in artikel 2(g) van de Dublin-Verordening. Het moet daarbij gaan om de *“echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld”*. Uit de niet-betwiste feiten blijkt dat blijkt slechts dat verzoeker zijn *“verloofde”* pas leerde kennen toen hij in Zweden verbleef, terwijl zij in België verblijft en dat zij bij haar familie woont. Er is geen sprake van samenwonen tussen hen, noch van concrete stappen om in het huwelijk te treden. Het enige wat verzoeker voorlegt, zijn foto's van een verklaard verloofsfeest, wat ten hoogste wijst op een informele belofte om te huwen en aantal getuigenverklaringen, opgesteld naar aanleiding van de huidige vordering tot schorsing. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig optreedt door te besluiten dat in casu een gezinsleven in de zin van artikel 2.g. van de Dublin III-Verordening niet aannemelijk wordt gemaakt.

Verder merkt de Raad op dat in het licht van artikel 8 van het EVRM relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Een casu wordt geen dergelijke afhankelijkheidsband aangetoond. De bestreden beslissing motiveert ook terecht dat de verzoeker de mogelijkheid heeft om een verblijfsprocedure tot gezinshereniging op te starten.

Artikel 17, lid 1 (soevereiniteitsclausule) en artikel 17, lid 2 (humanitaire clausule), van de Dublin III-Verordening verleent aan de verwerende partij een discretionaire bevoegdheid die haar toelaat om af te wijken van bindende verantwoordelijkheidscriteria omwille van mededogen, humanitaire redenen of teneinde familierelaties te verenigen die niet vallen onder de bindende verantwoordelijkheidscriteria. Deze bepaling houdt echter geen verplichting in, maar is een discretionaire bevoegdheid. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij, houdt niet in dat zij haar beoordelingsbevoegdheid op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou hebben uitgeoefend.

2.2.8. Het middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft, is niet ernstig.

2.2.9. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Over het bevel om grondgebied te verlaten

Enig middel van de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de manifeste appreciatiefout, van de schending van het artikels 62, 74/13, 74/14 van de wet van 15 december 1980, van artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mensen, en van artikelen 4 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (E.U.-Handvest), van de hoorplicht, van het principe van verdedigingsrecht.

In wat, eerst tak, DVZ baseert zich op artikel 51/5 van wet van de 15 december 1980 om een grondgebied te nemen.

Dat deze artikel geen legaal basis is om een dergelijke beslissing te nemen en dat het bevel geen wettelijk basis heeft.

Het moet worden vastgesteld dat het BGV gebaseerd is op artikel 51/5.

Een recent arrest van het Raad heeft nochtans vastgesteld dat deze artikel geen wettelijk basis om een dergelijk bevel te stoelen (Arrest 312.626 van de 5 september 2024).

Deze arrest betreft ook een bijlage 26quater.

Het Raad heeft herhaald dat een beslissing van weigering van verblijf en een BGV twee verschillende beslissingen zijn.

Door een weigering van verblijf in het kader van een bijlage 26quater, beschouwt het bestuur alleen maar dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag.

Deze vaststelling leidt automatisch niet tot het nemen van een BGV.

Immers kan een persoon een recht tot verblijf op een andere basis krijgen of kan hij in afwachting van een antwoord op een aanvraag.

Meer heeft het Raad ook herhaalt dat de enige wettelijke basis om een BGV te nemen is het artikel 7 van het wet.

In het dossier van Mijnheer moet het worden vastgesteld dat het bestuur naar artikel 51/5 van het wet verwijst.

14.

Deze artikel is geen wettelijk basis en het BGV moet worden geschorst en vernietigd.

In wat, tweede tak, DVZ geen termijn geeft om het grondgebied te verlaten, en motiveert zijn beslissing niet over artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980.

Terwijl artikel 74/14 legt op het bestuur om een dergelijke termijn te motiveren.

Terwijl Mijnheer niet op die vlak werd verhoor

Terwijl DVZ heeft niet rekening gehouden met de verschillende elementen van het dossier, en er is bijgevolg een schending van het behoorlijk bestuur principe.

Aldus is de beslissing niet adequaat gemotiveerd in de zin van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet over de formele motivatie van de administratieve handelingen.

De bestreden beslissing moet een termijn inhouden om het grondgebied te verlaten (artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980).

Het wet voorziet dat een termijn van 30 dagen aan de vreemdelingen moet geven worden.

Als het bestuur beslist om een korter termijn te geven moet hij een bijzondere motivatie geven over die punt.

Immers voorziet de paragraaf drie van deze artikel dat:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° 5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of; 6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Het moet worden vastgesteld dat :

-

De bestreden beslissing geen bijzondere motivatie inhoudt en verwijst naar geen wettelijke gronden van artikel 74/14.

15.

Het bestuur heeft alleen maar beslist dat geen termijn aan de verzoeker werd gegeven, zonder enige wetsbepalingen aan te duiden.

In dergelijke geval kan de verzoeker niet concreet weten op welke bepalingen het bestuur zich baseren, en de verzoeker kan niet de bestreden beslissing begrijpen.

Meer is er ook geen bijzondere motivatie terwijl het artikel een dergelijke plicht aan het bestuur oplegt.

Als we moeten beschouwen dat het bestuur in de opsluitingmaatregel op die punt gemotiveerd heeft, moeten wij vaststellen dat het niet genoeg is.

Immers gaat het over twee verschillende beslissingen die autonoom moeten worden beschouwd.

Een bevel op het grondgebied te verlaten kan geen termijn inhouden zonder een automatische opsluiting van de vreemdeling, en het wet opent de mogelijkheden van een opsluiting zonder een BGV, in bijzondere gevallen.

Die feit is ernstiger dat het Raad niet bevoegd is om de legaliteit van deze beslissing te controleren.

In dergelijke maat moet de bestreden beslissing een motivatie op die punt inhouden, en het kan niet naar de opsluitingsmaatregel verwijzen.

-

Het bestuur niet met alle de elementen van het dossier rekening gehouden

Het bestuur bevestigt dat ze de elementen van de raad van de verzoeker gekregen heeft.
 In deze brief werd ook elementen aangeduid over een mogelijke opsluiting van de verzoeker en over de onwettigheid van deze opsluiting.
 Deze brief verwijst naar het feit dat de verzoeker een adres in België heeft, een asielaanvraag in België ingediend heeft en dat hij bij de Belgische overheden zich stelt in het kader van zijn asielaanvraag.
 Het bestuur heeft niet rekening gehouden met deze elementen die van belang zijn.
 Inderdaad tonen deze elementen aan dat er geen risico van onderduiken in het geval van de verzoeker.
 De motivatie van de opsluitingmaatregel gaat over deze risico zonder rekening te houden van deze argumentatie.
 Het feit dat de verzoeker al een asielaanvraag in Zweden ingediend heeft of dat zijn verloofde in België leeft toont ook niet aan dat er een risico van onderduiken.
 Immers heeft de verzoeker alle de elementen uitgelegd en hij heeft niets verbergt.
 16.
 In dergelijke omstandigheden kunnen we niet beslissen dat een risico van onderduiken.
 Er is bijgevolg een schending van het artikel 74/14 van de wet van de 15 december 1980, en de bestreden beslissing moet opgeschort en vernietigd worden.
 Die feit is ernstiger dat het bestuur niet met alle de elementen van het dossier rekening gehouden heeft en dat er bijgevolg een schending van het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, is.
 Het moet nog vastgesteld worden dat de verzoeker niet op die punt werd gehoord, op het oogpunt van de inneming van deze maatregel.
 Ze kan niet zich verdedigen tegen die maatregel, die zijn recht ernstig treft.
 Er is bijgevolg een nieuwe schending van de verdedigingsrechten van de verzoeker.
 Meer moet het nog vastgesteld worden dat er niet met de omstandigheden rekening gehouden werd.
 Er is bijgevolg een nieuwe schending van het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.
 In wat, derde tak, DVZ houdt rekening niet met alle de elementen van het dossier.
 Er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht.
 Het moet ook worden opgemerkt dat het bestuur niet met alle de elementen van het dossier rekening gehouden heeft.
 De verzoeker heeft immers gesproken over zijn relatie met zijn verloofde.
 De verzoeker heeft ook verschillende bewijsstukken gebracht in bijlage van deze verzoekschrift.
 In dergelijke omstandigheden kunnen we vaststellen dat de verzoeker en de relatie van de verzoeker onder de artikel 8 EVRM en 7 van de Handvest valt.
 Het bestuur moet rekening houden met deze relatie en moet ten minsten het BGV motiveren over die vlak.
 Het is duidelijk niet het geval en de akte kan niet worden beschouwd als correct gemotiveerd.
 Meer toont het aan dat het bestuur niet met alle de elementen van het dossier rekening gehouden heeft.
 Er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht.
 17.
 Voorts vormen dezelfde elementen eveneens overtredingen van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, en van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen.
 Immers leggen deze artikelen aan het bestuur op om zijn beslissingen adequaat te motiveren, zowel op factueel vlak en op juridisch vlak.
 In casu heeft de bestuursautoriteit niet met alle elementen rekening gehouden, het principe van zorgvuldigheid geschonden, en bijgevolg niet adequaat zowel gerechtelijk als feitelijk wordt gemotiveerd.
 Bijgevolg kan de motivatie niet adequaat zijn in de zin van de wet van 15 december 1980 en van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.”

2.2.10. Waar verzoeker in het eerste onderdeel aanvoert dat artikel 51/5, §4 van de vreemdelingenwet geen passende rechtsgrondslag zou zijn voor de bestreden beslissing, merkt de Raad op artikel 51/5, §4 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich voor een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.
 Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.
 Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond

worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.”

Artikel 51/5 van de vreemdelingenwet schrijft onder meer voor dat, zodra de vreemdeling in het Rijk een verzoek om internationale bescherming indient, de staatssecretaris of zijn gemachtigde met toepassing van de Europese regelgeving overgaat tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor het behandelen van het verzoek. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, richt de staatssecretaris zich tot de verantwoordelijke staat met het verzoek om de betrokkene terug te nemen.

In de aanhef van de genomen beslissing wordt duidelijk aangegeven dat uitvoering wordt gegeven aan artikel 51/5, §4, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet niet in waarom artikel 51/5, §4 van de vreemdelingenwet, en de pertinente verwijzing artikel 18.1.d. van de Dublin III-verordening, geen passende rechtsgrondslag zou zijn voor de bestreden beslissing.

Artikel 71/3, §3, eerste lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt verder:

“Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis (of bijlage 10ter). De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.”

Hieruit blijkt dat de term “bevel om het grondgebied te verlaten” correct wordt gehanteerd in het geval van een verzoeker om internationale bescherming die moet worden overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat, zoals in casu.

Waar in het tweede middelonderdeel wordt aangevoerd dat de bestreden beslissing geen vermelding maakt van een termijn voor vrijwillig vertrek, zoals vereist door artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, en evenmin een motivering bevat met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de beslissing niet kan worden beschouwd als een terugkeerbesluit zoals bedoeld in de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Uit niets blijkt met name dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen op grond van één van de in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, voorziene gevallen, hetgeen een uitvoering in intern recht vormt van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet is een terugkeerbesluit zoals voorzien in artikel 3, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn, dit is de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Volgens artikel 3, lid 3, van de Terugkeerrichtlijn is “terugkeer” het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten, *quod non in casu*. Overdrachten naar lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn (RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977). De artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet hebben om die reden geen betrekking op de bestreden beslissing. Waar de verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad, dient erop te worden gewezen dat de arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben.

In de mate verzoeker aanvoert dat hij niet zou zijn gehoord, blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier genoegzaam dat verzoeker door de verwerende partij werd gehoord op 9 januari 2025 en dat er met zijn opmerkingen rekening werd gehouden. In de mate verzoeker zich verder richt tegen de maatregel tot vrijheidsberoving, merkt de Raad op dat dit overeenkomstig artikel 71 van de vreemdelingenwet behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.

2.2.11. Waar verzoeker in het derde middelonderdeel tenslotte verwijst naar zijn gezinsleven met zijn verloofde, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

2.2.12. Het tweede middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft, is niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve schorsingsvoorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

L. REMY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. REMY

C. VERHAERT